Sára Júlia

Elengedés

Fázom, sírok, bár nincsenek könnyeim.
Rég eladtam mindet, árva garasért.
Morzsákért könyörgő kutya vagyok.
Dörgölőzöm, nyüszítek, kaparok,
szégyentelenül,
remegve falatért.
Néha harapok.
Dühből. Hitből.
Jónak vélt szavakért.
Hiába.
Árvaságom rámfeszül.
Kiszikkadt kenyér minden éjszakám.
Rágicsálom, nyelem.
Hiába.
A csönd nagykabátként terül reám.
Ajtó, ablak zárva. Hó sincs.
Nem várok jégvirágra. Jelre.
Üvegre karcolni az életem.
Félelem, kegyelem, szerelem.
Minden megtörtént már.
Megesett, elesett.
És ismétlődni fog szüntelen.
Hiába.
Az Isten zongorázik, és hallgatag az ember.
Vackunk jéghideg verem.
Mégis mosolygok. Bizalmam örök.
Jó ez így.
A többit,
amim lehetett volna,
amim valaha volt,
inkább elengedem.

2020.